

våra första pligter att upplyfta denna förmörkade sanning på vår tids vetandes sköld, att låta den belysas af den moderna vetenskapens ljus och att kröna henne till drottning öfver våra tankar och mest ^{gmy}guldade förhoppningar.

Ja, vår lära är långt ifrån ny; hon är vördnadsvärd genom de år som bragt henne till mognad, och förtjent af anseende genom deras namn, som försvarat henne. Till de föregående sidorna, der vi andragit hennes historia, skola vi taga oss friheten att bifoga några valda åsigter, hemtade ur filosofiens annaler från olika tidevarf; dessa åsigter skola fullständiga vår historiska överblick. Se här till en början de ord, hvilka af den vetenskaplige och sanningsälskande författaren till *Den unge Anakarsis' resa i Grekland* läggas på den vetgirige resenärens läppar; — denna berättelse uttrycker hvad man tänkte om vår lära för fyra århundraden tillbaka, och skall alltid kvarstå som ett beundransvärdt blad till förmån för densamma. — "Hierofanten Kallias, Euklides' förtrogne vän, sade mig sedan (det är Anakarsis som talar): Hopen ser omkring det klot den bebor ej annat än ett hvalf, som om dagen strålar af ljus och om natten öfversållas med stjernor; det är gränserna för hans verld. Vissa filosofer utsträcka ej heller sina tankar öfver dessa gränser, och dock hafva dessa under våra dagar vidgats till en grad, som kommer vår inbillning att svindla. Till en början trodde man att månen var bebodd; sedermera att stjernorna voro lika många verldar; slutligen att verldarnas antal var obegränsadt, emedan ingen af dessa kunde tänkas som mål eller slutpunkt i stjernsystemet. Hvilken oerhörd vädjobana har ej härigenom på en gång öppnats för menniskandan! Använd evigheten sjelf för dess genomlöpande, tag morgonrodnadens vingar, flyg till planeten Saturnus, och på himlahvalfvet, som hvälfver sig öfver denna planet, skall du oupphörligt skåda